

[Pelle Voigt]

Den eneste forklaring synes at være, at der er indgået en aftale mellem Lejernes Landsorganisations ledelse og en del af grundejerne om at gennemføre denne såkaldte begrænsede reform, inden man vil forsøge at få diskussionen om lejeloven i Danmark lagt i fryseboks i 2½ år ved at nedsætte en lejelovskommission.

SF har givet udtryk for den opfattelse, at hvis vi kunne bibeholde de nuværende, på mange punkter urimelige tilstande og så få en ordentlig og grundig diskussion i en kommission, kunne det da være, at det havde været til at leve med.

Men hvad er det, man lægger op til her? Man lægger op til en massiv stribe lejeforhøjelser og konflikter ude omkring i boligområderne.

Nogle af disse lejeforhøjelser er så omfattende, at det vil være umuligt for folk at betale dem. For en del lejere har boligministeren dog indføjet en sikring af huslejestigningstakten, således at huslejen på grund af de her foreliggende ændringer kun kan stige 7 kr. pr. kvadratmeter – det gælder vel at mærke kun de ting, der foreslås i dette lovforslag og ikke andre huslejestigninger – men for andre og for de hårdest ramte grupper er der overhovedet ingen sikkerhed.

Man afskaffer totalt boligreguleringen for småhuse i hele landet, også i de nuværende regulerede områder, og her må lejerne efter vores vurdering påregne en månedlig huslejeforhøjelse på i hvert fald omkring 900 kr.

Det drejer sig ifølge boligministerens opgivelse om 134.000 mennesker her i landet, som man kaster ud i denne situation, samtidig med at man under hensyn til nogle ugenomsigtige balanceargumenter gennemfører massive lejeforhøjelser for samtlige andre lejere her i landet.

Det er vores vurdering, at de gennemsnitlige lejeforhøjelser, som dette forslag vil udløse, generelt set, når det slår igennem, vil udgøre omkring 400 kr. om måneden pr. lejer i Danmark. Men det vil ramme meget skævt, og det vil ramme nogle bestemte grupper helt urimelig hårdt.

Vi har under udvalgsbehandlingen konstateret, at Boligministeriet ikke engang har et ordentligt statistisk materiale, der kan belyse, hvor mange typer lejemål af den ene og den anden slags smerten skal fordeles over. Vi har

som svar på vores spørgsmål fået stillet statistikker til rådighed, der udviser op til 300 pct.s forskel i vurderingen af, hvor mange typer lejemål der findes af den ene og den anden slags.

Således har vi spurgt om, hvor mange beboelseslejemål der findes i ejendomme med mere end to beboelseslejemål i de regulerede kommuner.

I ét svar har vi fået at vide, at der i Brøndby Kommune er 340 lejemål af denne slags, og i et andet svar, at der er 63 lejemål af denne slags.

Det siger sig selv, at med den tid, Boligudvalgets flertal har ønsket at stille til rådighed for os til behandlingen af dette meget ubehagelige og tungtvejende forslag, har det ikke været muligt at foretage en tilstrækkelig dybtgående og seriøs udvalgsbehandling. Vi har simpelt hen haft dårlig tid til omhyggeligt at gennemarbejde de omkring 100 spørgsmål, som er stillet i Boligudvalget, og få foretaget beregninger og uddraget konsekvenserne af disse spørgsmål. Men det har været et ønske fra Boligudvalgets flertals side at få hastet denne sag igennem til anden behandling – underforstået, at det så skulle være muligt for os andre at fremsætte de nødvendige ændringsforslag mellem anden og tredje behandling eller – hvad vi helst så – helt at få lovforslaget forkastet.

Det er naturligvis utilfredsstillende arbejdsvilkår, men flertallet har ønsket det sådan. Det accepterer vi, og vi må så stille os tilfredse med, at det er det tempo, som er fremtvinget i denne sag, og den måde, som dette lovforslag skal behandles på. Det siger sig selv, at det er en usædvanlig fremgangsmåde, at man vedtager sådan noget i et folketingsudvalg, men det er det, vi har kunnet enes om på det praktiske plan, og det agter vi så at rette os efter. Men vi agter i det tempo, hvori det kan lade sig gøre, at foretage beregninger af de temmelig katastrofale konsekvenser af dette forslag og forelægge dem og stille ændringsforslag i overensstemmelse hermed.

Må jeg sige, at det også forekommer temmelig rystende, at man efter lang tids diskussion om skjulte afkast i den private udlejningsmasse nu uden videre med et pennestrøg afskriver de ca. 15 mia. kr., som lejerne igennem de sidste 19 år har indbetalt til vedligeholdelse af deres ejendomme. Disse penge overdrages nu uden yderligere diskussion og dikkedarer til udlejerne, så de kan gøre med dem, hvad de